

Hoofdstuk 1

8 november 2023

Een nieuwe start

"**S**chat? Waar ben je?" Veerles stem klonk ietwat gedempt vanuit de woonkamer, een vertrouwd anker in de chaos van kartonnen dozen.

Peter zuchtte, de randen van de zoveelste doos sneden in zijn handpalmen. Nog één. Slechts die ene, beloofde het universum hem niet, maar fluissterde Veerles lach wel. Hij draaide de hoek om, het gewicht van het verleden, of in ieder geval een deel ervan, gelabeld met onleesbaar gekrabbel in zijn armen. "Waar moet deze nog heen? En wat zit er eigenlijk in?"

Veerle wierp een vluchtige blik op het karton. De inkt vloeide een beetje uit, maar de essentie was duidelijk genoeg. "Oh, die moet boven, naar de slaapkamer," zei ze, een speelse twinkeling in haar ogen die Peter niet kon zien, maar wel voelde in de warmte van haar stem.

Een zucht ontsnapte aan Peters lippen, niet van frustratie, maar van een vermoeidheid die dieper zat dan het tillen van dozen. Eindelijk, dacht hij, hoewel een klein, knagend stemmetje in zijn achterhoofd hem eraan herinnerde dat "laatste" een verraderlijk concept kon zijn. Hij draaide zich om, de trap op, de treden zachtjes krakend onder zijn gewicht, elk geluid een echo in het vreemde, nieuwe huis.

Toen hij enkele momenten later terug beneden kwam, de afwezigheid van de doos een lichte verademing, stond Veerle bij de openslaande deuren naar de tuin. Haar rug was naar hem toegekeerd, haar silhouet afgetekend tegen het vager wordende avondlicht. Een onbestemd gevoel be kroop Peter, een flits van iets ongrijpbaars, zoals een schaduw in de periferie. Hij schoof dichterbij, zijn handen vonden haar middel, trokken haar zachtjes tegen zich aan.

"Waar kijk je naar?" fluisterde hij, zijn adem haar haar strelend.

"Ik geniet," antwoordde ze, haar stem een zachte melodie in de stilte. "De stilte hier... de vogels... de rust."

Zeventien jaar. Zeventien jaar waren de dagen in elkaar gevloeid sinds die eerste, krappe flat in de stad, gevolgd door het huis in Deurne, vlak bij het Sportpaleis. Een plek die ze in hun jeugdige optimisme hadden gezien als de bakermat van een vredig begin. De ontgoocheling was snel gekomen, als een onverwachte storm. De keuze voor Deurne was logisch geweest op papier: openbaar vervoer, winkels, de

nabijheid van de snelweg voor Veerles werk. Maar wat de brochures en de make-laar hen niet hadden verteld, was dat de hel zelf soms vermomd was als infrastructuurwerken. Eerst de kades, dan een brug naar Merksem, gevolgd door de eindeloze herrie rondom het Sportpaleis, en alsof dat nog niet genoeg was, de allesomvattende wurggreep van de Oosterweelwerken. Het lawaai was constant geweest, een onheilspellende soundtrack van hun zogenaamde rustige begin.

En toen, alsof de bouwwoede van de stad een duister zaad had geplant, ontkiemde er iets veel grimmiger in de wijk. Bomaanslagen. Moorden die de avondlucht verpestten met angst. Politie-invalLEN die de nachten vulden met sirenes en geschreeuw. De buurt was veranderd in een nachtmerrie, een plek waar de schaduwen langer waren en de stilte onheilspellend. Na vijftien jaar in die helse omgeving hadden Peter en Veerle besloten om te vluchten, om een plek te zoeken waar de rust niet langer een illusie was.

De zoektocht was lang en vol hobbels geweest, maar uiteindelijk was hun oog gevallen op dit huis in Berendrecht, de plek waar Peter als kind had rondgerend, de geur van de polders en de vage zoetheid van de nabijgelegen industrie in zijn jeugdige longen. Het betekende ook de mogelijkheid om de band met zijn ouders, die nog steeds in het dorp woonden, opnieuw aan te halen, een zachte belofte in de onzekerheid van de toekomst.

“Wat zie je dan precies?” vroeg Peter, zijn kin rustend op haar schouder. Veerle ademde diep in.

“Voor ons... een brede tuin, denk ik, een meter of elf breed en veertig diep. Aan de rechterkant een strook met planten die nu in hun herfstkleuren staan, een beetje treurig maar ook wel mooi. Achterin staan een paar flinke bomen, waar vogels even neerstrijken voordat ze weer verder trekken naar het zuiden. En dan het grasveld... waar Pablo nu rondwaalt.” Pablo. Zijn zwarte labrador retriever, zijn gids in de grijze wereld die Peters zicht had opgeslokt. Zelfs zonder ogen kon Peter de levendige energie van de hond voelen, het zachte geblaf dat af en toe klonk terwijl Pablo zijn nieuwe territorium verkende, elke grasspriet, elke gevallen tak nauwkeurig besnuffelend. Peter kuste Veerle zacht in haar nek, de geur van haar huid vermengde zich met de aarden lucht van de tuin.

“We zullen de tuin in het voorjaar aanpakken,” fluisterde hij. “Er iets van maken dat echt van ons is. Een plek om te ontspannen.”

“Ja,” zei Veerle zacht, haar hand zoekend naar de zijne. “Dat zou mooi zijn. In Deurne hadden we maar dat kleine stukje, zonder privacy. Hier... hier kunnen we echt iets creëren.”

“Ik zal me nog wel moeten aanpassen,” mompelde Peter. “Niet aan de omgeving, het dorp zit nog wel ergens diep in mijn geheugen. Maar nu... nu moet ik alles blindelings leren kennen. Zelfs in huis.”

Zijn zicht was altijd een fragiel goed geweest. Het kokerzien had traag maar gestaag de wereld om hem heen vernauwd, een steeds kleiner wordende tunnel tot het in 2017 finaal verdween. Geen flikkerend lichtpuntje meer, geen vage contouren, alleen een constante, allesomvattende grijze waas. Het verschil tussen dag en nacht, een plotselinge lichtflits, dat was alles wat overbleef. Het was een verlies geweest dat diepe wonden had geslagen, niet alleen fysiek maar ook mentaal.

De beslissing om zijn werk op te geven was een logische geweest, een noodzakelijke stap in een proces dat nooit echt voltooid zou zijn. Want hoe goed je je ook voorbereidt, de definitieve duisternis is een mokerslag, een hergeboorte in een wereld zonder visuele ankers. Alles moest opnieuw geleerd worden op een tastende, luisterende manier. Zijn innerlijke kaart van de wereld moest hertekend worden. Ondertussen had Peter de brokstukken van zijn leven weer enigszins samengevoegd.

Betaald werk was er niet, maar het vrijwilligerswerk bij de vereniging voor blinden en slechtzienden vulde zijn dagen met betekenis. Tegen zijn verwachtingen in was hij zelfs gepromoveerd tot voorzitter, een rol die hem dagelijks confronteerde met de uitdagingen van belangenbehartiging, maar hem ook de kans gaf om in Antwerpen activiteiten te blijven organiseren voor lotgenoten. Dit huis in Berendrecht, met uitzicht op de stille tuin, voelde als een nieuw begin, een kans op de rust waar ze zo naar hadden verlangd.

“Ben je blij dat we hier zijn komen wonen?” vroeg Veerle zacht, haar stem bijna onhoorbaar.

“Ja,” antwoordde Peter, zijn arm steviger om haar heen. “Ik denk dat dit een goede keuze is geweest. Ik weet dat Berendrecht een beetje ingeklemd ligt tussen de polders en de industrie, maar er zijn zoveel mogelijkheden om te wandelen, te fietsen... en vooral om tot rust te komen.” Hij kuste haar op haar hoofd, een tedere aanraking in de schemering.

“Ik hou van je,” fluisterde Veerle.

Peter boog zijn hoofd en kuste zachtjes de gevoelige huid van haar hals, een plek waar de hartslag van de wereld zelf leek te bonzen. Zijn handen begonnen een langzame, verkennende reis over haar rug. De stof van haar blouse voelde onder zijn vingertoppen als een herinnering aan zachtere tijden. Veerle liet haar hoofd tegen zijn schouder rusten, haar ogen gesloten tegen de opdringerige buitenwereld. De